

TUTTIFÄNTCHEN, UN CONTE DE NADAL

Versió reduïda per a llegir-la als més petits

Orquestra Simfònica Julià Carbonell de les Terres de Lleida

Director: **Alfons Reverté**

Paul Hindemith

Adaptació del conte per a petits:

OJC - Maria Bassas Bullich

Escolta: pista 1.

Hi havia una vegada un titellaire que es deia Tuttifan; era el millor titellaire de la ciutat i feia els titelles més bonics que us pugueu imaginar! Al seu taller hi tenia un ajudant, el Peter, que feia els acabats dels titelles i anava sempre amunt i avall corrent per entregar tots els encàrrecs. Tuttifan tenia una filla, es deia Trudel. Li encantava passar les hores al taller mirant al seu pare com tallava les figures en la fusta i xerrant i jugant amb el Peter, el seu millor amic.

La Trudel, però, estava trista perquè enyorava la seva mare que havia mort. En Peter, per consolar-la, li va dir:

- Quan la teva mare va arribar al Cel, el bon Déu li va dir que, com que havia estat tan bona, podia demanar-li un desig. I la mare va desitjar que Déu li regalés un estel per llançar-lo a la Terra i que la seva filla el trobés i es recordés d'ella. Però aquest estel, només es pot veure quan arriba la nit de Nadal.
- La nit de Nadal és demà! -va exclamar la Trudel, emocionada.
- Sí -li va dir en Peter-. I avui a la nit, quan tothom dormi, l'anirem a buscar.

Aquestes paraules van animar a la Trudel i esperava amb delit que arribés la nit.

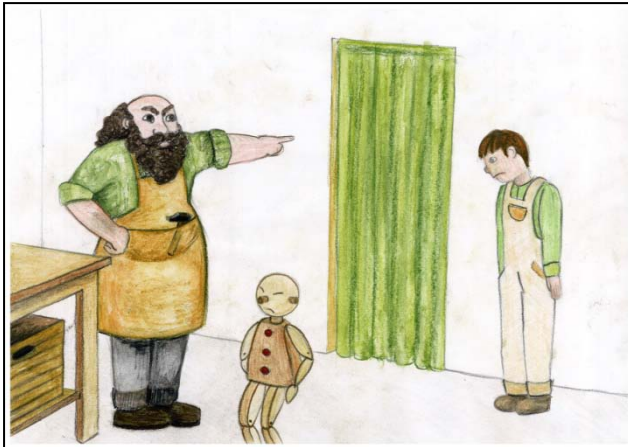

Escolta: pista 3.

Però aquella nit, havia de passar una altra cosa màgica. Tuttifan estava enfeinat acabant un dels titelles que havia de fer pel seu millor client, el mestre Punoni. I quan ja era a punt d'enllestir-lo...

- Atxiiiiim! - el titella va estornudar.
- Com pot ser això? - va exclamar espantat Tuttifan. - Ets viu?
- Sí! Tan viu com tu! - va respondre el titella.
- Això és fantàstic! Llavors és cert! Cada mil anys, un tros de fusta es pot convertir en un titella viu! Qui m'ho hauria dit que jo ho podria veure amb els meus propis ulls! Tu ets un titella diferent i especial; t'acollirem i seràs com de la nostra família. A partir d'ara et diràs Tuttifantchen, que vol dir Tuttifan petit!

Tuttifan va cridar ràpidament la Trudel i el Peter per ensenyar-los aquell miracle. A la Trudel li va fer tanta gràcia que li va demanar al seu pare que li regalés el titella per poder jugar, i així tindria un amic. En Peter, en sentir aquelles paraules, es va ofendre molt perquè pensava que ell era l'únic amic de la Trudel. Ple de ràbia i d'enveja va donar un cop de peu a aquell titella que l'havia desplaçat com a amic de la Trudel.

Escolta: pista 7.

En veure això, Tuttifan es va enfadar tant que el va fer fora tot i que la Trudel intentava fer-lo canviar d'idea, però ell estava massa enfadat per perdonar-lo.

Quan va arribar la nit tots van anar a dormir, però Tuttifantchen estava massa emocionat per dormir. Així que va despertar la Trudel i li va proposar d'anar a veure món.

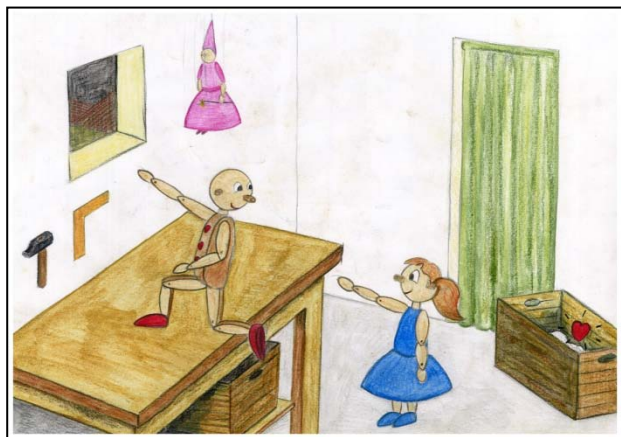
- *Avui no puc -li va dir la Trudel-. He d'anar a buscar un estel amb en Peter.*
- *No cal que hi vagis amb en Peter: hi pots anar amb mi -li va respondre el titella.*

Però la Trudel li va explicar que no podia ser, que en Peter es posaria trist i allò li faria mal.

- *Mal a on? -li va preguntar en Tuttifantchen.*
- *Al cor.*

Però en Tuttifantchen no sabia què era, el cor: ell no en tenia. I perquè a la Trudel tampoc no li fes mal, va fer un encanteri: li va treure el cor i el va guardar en una capseta. Es van disfressar de titelles i van dir:

- *De pressa, marxem! Anem a veure món! -va exclamar en Tuttifantchen.*
- *Marxem! Anem a buscar l'estel! -va dir la Trudel.*

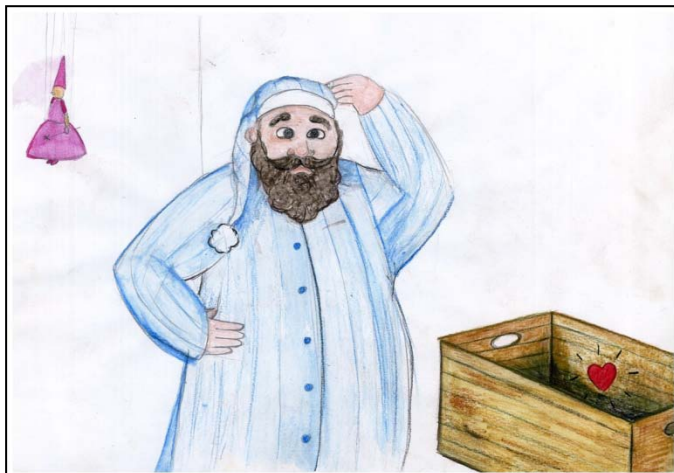

I tots dos van saltar per la finestra i se'n van anar.

Escolta: pista 9.

L'endemà al matí, Tuttifan va descobrir que havien marxat i, el més terrible de tot, és que Tuttifantchen havia fet un encanteri a la seva filla i li havia tret el cor. Va començar a donar crits d'alarma perquè els seus veïns anessin a ajudar-lo a trobar la seva filla. Van sortir de pressa i corrent de la casa per anar a buscar la Trudel i el Tuttifantchen per tots els racons de la ciutat i dels afores, però amb tot l'enrenou, la capseta on hi havia el cor de la Trudel es va perdre.

Mentrestant, a la plaça del poble, el mestre Punoni era a punt de començar la seva funció, quan va veure arribar sobre un ruc esvalotant a tota la gentada els dos titelles més bonics que havia vist mai.

Escolta: pista 11.

- *Deu ser l'encàrrec que li vaig fer a Tuttifan, realment és el millor titellaire del món! - va pensar Punoní.*

Així que va cridar aquelles dues titelles que eren ni més ni menys que la Trudel i el Tuttifäntchen, i els va preguntar si sabien cantar i ballar. Ells van respondre que sí, i Tuttifäntchen va dir que també sabia fer encanteris. Però això ningú no s'ho va creure.

- *No us ho voleu creure? Doncs ara ho veureu! - va dir Tuttifäntchen ben enfadat.*

I es va posar a cantar una cançó. Amb la primera nota de la cançó els arbres de Nadal que hi havia a la plaça perquè la gent els comprés es van començar a moure i a ballar! Llavors, el Tuttifäntchen i la Trudel, seguits per tots aquells arbres dansaires, van marxar cap al bosc.

Escolta: pista 13.

Quan hi van haver arribat, el Tuttifäntchen va reconèixer l'arbre del qual ell havia sortit! Ara s'hi sentien com a casa! S'hi va acostar i es va quedar abraçat a l'arbre.

- *Però jo haig de trobar el meu estel! - va protestar la Trudel.*
- *Doncs ves-hi tu soleta, que jo em quedo aquí, això és casa meva! - va respondre-li Tuttifäntchen.*

Així que la petita Trudel, tot i estar molt cansada, va seguir caminant i caminant buscant l'estel que li havia d'enviar la seva mare.

Al cap de poca estona, Tuttifan i uns quants veïns, van arribar a on era Tuttifäntchen. Li van preguntar que on havia deixat la Trudel, però el titella ja no podia parlar, s'havia convertit de nou en part de l'arbre d'on havia sortit. Així que van seguir buscant la Trudel per tot el bosc...

Escolta: pista 17.

... fins que la van trobar adormida prop d'allí. De seguida la van recollir i la van dur a refugiar-se a la cabana de la mare Berta, que estava al mig del bosc. Van intentar reanimar-la, però era impossible, si no trobaven el seu cor. Peter, preocupat, mirà per la finestra, i per casualitat va veure com queia un estel fugaç. Va sortir corrent a buscar el regal que enviava la mare de la seva amigueta, però en comptes de trobar l'estel allà on havia caigut, i trobà una altra cosa que també brillava molt: el cor de la Trudel. El va agafar i d'una revolada el dugué a casa seva:

- Mare! Tuttifan! Mireu, què tinc, mireu! El cor de la Trudel!

Amb el cor una altra vegada dins del seu pit, la Trudel va obrir els ulls i va abraçar la mare Berta.

- Marona -li va dir a la mare Berta-. No tornis a marxar cap al Cel.
- Estigues tranquil·la. -li va contestar dolçament la mare Berta.- Em quedaré sempre amb tu.
- Però on és, en Tuttifantchen? -va preguntar llavors la Trudel.
- Ha tornat al seu avet -li va explicar la mare Berta.

Van sortir tots a fora i van veure que el titella s'havia fos amb l'avet i semblava que s'hagués tornat una branca de l'arbre. I justament llavors, van sonar les campanes de la mitjanit i a la punta de dalt de tot del gran avet hi va aparèixer l'estel de Nadal.

- Trudel, mira, allà dalt! -va exclamar en Peter.
- El meu estel, el meu estel! Me l'ha portat des del Cel el Nen Jesús.
- I, aquí a la Terra -li va dir la mare Berta-, tornes a tenir algú que t'estima com una mare.

Escolta: pista 21.